

Arrest

nr. 117 179 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 1 december 2008 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 29 november 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 27 juli 2009 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 19 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de beslissing om de aanvraag van verzoekende partijen om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk te verklaren.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 28 mei 2010 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arresten met nrs. 51 413 en 51 414 van 22 november 2010 weigerde ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Via een op 13 november 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 december 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard.

1.8. Op 9 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 september 2013 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partijen bij aangetekend schrijven van 19 september 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 mei 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 22 november 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus over een gebonden bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, geleid op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft zij aan van oordeel te zijn dat verzoekende partijen geen ernstige schending van de door hen aangehaalde hogere rechtsnormen aantonen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat verzoekende partijen geen ernstige schending van de door hen aangehaalde hogere rechtsnormen aantonen, loopt verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren, gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 7 en 39/2 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play-beginsel, en van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM. Zij betogen tevens dat verwerende partij zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

[...]

Het is duidelijk dat de[...] motivering [van de bestreden beslissingen] geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekster afkomstig is van Georgië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoekster en zovelen van haar volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord[t] met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling of een eerdere genomen beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstreckende gevolgen heeft voor verzoeker.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten eerste van belang zijn voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

verzoekster kampt met een ernstig medische problematiek en er werd hiervoor een verzoek tot medische regularisatie ingediend.

In casu mocht verzoekster en haar gezin er rechtmatig op vertrouwen dat er geen BGV ging betekend worden minstens totdat er definitief uitspraak zou zijn over deze ingediende aanvraag art. 9 TER VW..

Deze aanvraag art. 9 TER VW werd afgewezen doch hiertegen werd hoger beroep aangetekend en ondertussen kwam positief arrest tussen hieromtrent, waarbij de negatieve beslissing art. 9 TER VW werd geannuleerd.

Op heden is er dus nog geen definitieve beslissing aan de orde betreffende de aanvraag art. 9 TER VW in die zin dat hoger beroep werd aangetekend tegen een afwijzende beslissing én dit hoger beroep werd ingewilligd zodat de destijds ingediende art. 9 TER VW nog lopende is.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is;

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten eerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

Dat de zorgvuldigheidsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er rekening wordt gehouden met de lopende aanvraag tot medische regularisatie.

Dat verzoekster de rechtbank verzoekt ten volle hiermede rekening te willen houden met de lopende art. 9 TER VW en de ernstige medische problematiek

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat het verzoekster voorkomt dat verwerende partij door zo te handelen verzoekster tracht voor voldongen feiten te plaatsen in die zin dat zij reeds het land dient te verlaten zelfs nog voordat er een definitieve beslissing is mbt. de aanvraag tot medische regularisatie.

[...]

In Georgië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Georgië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Georgië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Georgië.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekster zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het niet hebben van een geldig paspoort met geldig visum, zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoekers.

De bevoegde instanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, [...] in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie van vluchtelingen uit Georgië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Georgië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten eerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de beroepsmogelijkheid tegen de beslissing CGVS (die niet onfeilbaar is) en verder ook het na het vroegtijdig betekenen van het bevel om het grondgebied te ver[la]ten, effectief aantekenen van hoger beroep.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake het beroep tegen de negatieve beslissing CGVS, of nog, voor het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing CGVS, nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kunnen bekomen inzake de ingediende aanvraag art. 9 TER VW reeds uit het land gezet te worden.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden mbt. een definitieve uitspraak tot legaal verblijf door uw zetel, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Georgië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekster en haar kind."

4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekende partijen voorbijgaan aan het gegeven dat de beroepsprocedures die zij instelden tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 28 mei 2010 reeds waren afgehandeld op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat op het ogenblik dat verwerende partij de bestreden beslissingen nam de situatie in Georgië dusdanig was gewijzigd dat de conclusie van de Raad in de arresten met nrs. 51 413 en 51 414 van 22 november 2010 – dat verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus – niet langer actueel was. Er blijkt bijgevolg niet dat bijkomende onderzoeksverrichtingen of overwegingen vereist waren.

Er moet tevens worden geduoid dat in de bestreden beslissingen duidelijk wordt vermeld dat de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verwerende partij heeft dus aangegeven dat het bevoegde rechtscollege reeds heeft vastgesteld dat de situatie in het land van herkomst van verzoekende partijen niet noopte tot de toekenning van een beschermingsstatus. Verzoekende partijen houden derhalve onterecht voor dat verwerende partij "zomaar" en "automatisch" overging tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekende partijen stellen dat Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2012 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard vernietigde en verwerende partij hiermee geen rekening hield moet worden gesteld dat hun uiteenzetting feitelijke grondslag mist. Voormelde beslissing werd immers geenszins vernietigd. Het gegeven dat het beroep dat zij instelden tegen de beslissing waarbij hun verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard nog niet door de Raad was behandeld op het ogenblik dat verwerende partij de in casu bestreden beslissingen nam heeft daarnaast niet tot gevolg dat dient te worden besloten dat deze beslissingen niet na een zorgvuldig onderzoek tot stand kwamen of door enig gebrek zijn aangetast. De door verzoekende partijen bij de Raad ingestelde procedure tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen heeft immers geen schorsende werking en het loutere feit dat een dergelijke procedure werd ingesteld verhindert niet dat aan verzoekende partijen een bevel om het grondgebied wordt afgegeven op basis van de vaststelling zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een paspoort dat is voorzien van een geldig visum.

In zoverre verzoekende partijen melding maken van rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen kan enkel worden vastgesteld dat zij nalaten de referenties van de beslissingen waarnaar zij verwijzen mee te delen, zodat niet blijkt dat hun beweringen enige grond hebben en niet kan worden vastgesteld dat – zo de rechtspraak waarnaar zij verwijzen effectief bestaat – deze arresten werden gevelde in zaken waarbij de feitelijke situatie vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak.

Het motief dat verzoekende partijen niet beschikken over een paspoort dat voorzien is van een geldig visum vindt voorts steun in het aan de Raad voorgelegde administratieve dossier.

Er blijkt ook geenszins dat verwerende partij door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt.

Verzoekende partijen tonen met hun beschouwingen derhalve geen schending aan van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel of van andere niet nader omschreven beginselen van behoorlijk bestuur. Evenmin blijkt dat verwerende partij zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

4.2.2. Daar verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen heeft vastgesteld dat de bevoegde instanties oordeelden dat aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend en dat de medische problemen waaraan eerste verzoekende partij lijdt haar niet verhinderen om te reizen en dat de medische zorgen die zij nodig heeft ook in Georgië beschikbaar en toegankelijk zijn en aangezien niet blijkt dat op incorrecte gronden werd geoordeeld dat de terugkeer van verzoekende partijen naar hun land van herkomst er niet toe leidt dat zij gefolterd worden of worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan ook niet worden besloten dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

4.2.3. Aangezien verzoekende partijen met hun algemene en niet gestaafde beschouwingen niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hun vrijheid of veiligheid in het gedrang worden gebracht kan ook geen schending van artikel 5 van het EVRM worden vastgesteld.

4.2.4. Verzoekende partijen verwijzen daarnaast naar artikel 13 van het EVRM – dat bepaalt dat eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in het EVRM zijn vermeld, zijn geschonden recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel – maar zetten niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij menen dat deze bepaling door verwerende partij, die niet als beroepsinstantie optrad, werd geschonden. Deze vaststelling laat reeds toe dit onderdeel van het middel als onontvankelijk af te wijzen. Verzoekende partijen hadden bovendien de mogelijkheid om zich te richten tot de Raad, zodat niet blijkt dat zij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikten.

Zo het al het de bedoeling is van verzoekende partijen de daadwerkelijkheid van de hen ter beschikking staande rechtsmiddelen in vraag te stellen dient tevens te worden geduïd dat zij hiermee niet aantonen dat de bestreden beslissingen op zich door enige onwettigheid zijn aangetast en hun kritiek dus niet dienstig is.

4.2.5. Verzoekende partijen laten evenzeer na uiteen te zetten waarom zij van oordeel zijn dat verwerende partij artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – waarin de rechtsmacht van de Raad wordt omschreven – heeft geschonden, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK